

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2020 č. j. OAM-369/ZA-ZA11-HA13-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž byla podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako nepřipustná označena žádost Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žalobce o udělení mezinárodní ochrany a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

II. Žalobní body

2. Žalobce je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce zejména poukazuje na skutečnost, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněné, což odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „**správní řád**“), v čemž spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
3. Po věcné stránce žalobce namítá zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Dále došlo k porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu a § 10a a § 11a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je také v rozporu s mezinárodními závazky ČR (Úmluva o právním postavení uprchlíků) a porušuje žalobcovo ústavně zaručené právo na život. Správní orgán v napadeném rozhodnutí nesprávně argumentuje tím, že nové skutečnosti nemohou změnit verdikt rozhodnutí, jelikož nenaplnují definici pro nové posouzení žádosti. Správní orgán se nedostatečně zabýval tím, proč by skutečnost, že žalobce zjistil, že zde má biologickou dceru, která je občankou ČR, nemohla být vážnou újmou dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Zamítnutím žádosti totiž dochází k rozdělení žalobce od jeho dcery, a tím bezesporu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dále porušení čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Žalobce prokázal, že o dceři D. J. (narozené 1997) nevěděl, neboť mu ji její biologická matka zatajila. Jakmile zjistil, že má dceru, ihned ji kontaktoval a zařídil DNA testy, aby bylo prokázáno, že je opravdu biologickým otcem. I za tak krátkou dobu si oba mezi sebou vytvořili silné pouto, kdy by nucené vycestování žalobce bylo fatálním zásahem do života dcery, neboť by se s největší pravděpodobností žalobce nikdy do ČR nemohl vrátit, navíc mu hrozí ve Vietnamu smrt kvůli věřitelům. Správní orgán byl povinen se dostatečně zabývat výše uvedenými skutečnostmi a zajisté nepostačí pouhých pár vět, které navíc nejsou dostatečně individualizované. Taktéž žalobce považuje za nedostatečné, jak se správní orgán vypořádal s navrhovaným výsledkem dcery žalobce, neboť její vyjádření je v dané věci je naprosto stěžejní.
4. Žalobce má za to, že z postupu správního orgánu číší naprostá neúcta k lidskému životu a k účelu řízení o mezinárodní ochraně, kterým je ochrana těch cizinců, kterým při návratu do země původu hrozí pronásledování nebo vážná újma. Správní orgán měl vzít v úvahu nové skutečnosti, řádně je prostudovat a posoudit jejich věrohodnost a rovněž z vlastní iniciativy zjistit všechny další skutečnosti potřebné pro zjištění skutkového stavu a poté rozhodnout. Sám správní orgán žádné šetření neprovedl a bez jakéhokoli vlastního posouzení označil další návrhy za nadbytečné. Správní orgán se s důkazy tedy měl vypořádat v souladu s § 50 a 52 správního řádu, tedy přihlédnout ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl žalobce. Následně měl správní orgán postupovat v souladu s § 68 odst. 3 a své rozhodnutí řádně odůvodnit. V odůvodnění absentují úvahy správního orgánu, ze kterých při rozhodování vycházel. Správní orgán také v rozporu s § 50 neopatřil podklady potřebné pro vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

rozhodnutí a nezjistil všechny skutečnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (tím je dodržování mezinárodních závazků ČR), nezjistil rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení a podklady nezhodnotil na základě své úvahy, kdy se i podklady zabýval jen okrajově nad rámec své povinnosti a z pohledu nároků kladených na odůvodnění správního rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nedostatečně. Tím došlo zároveň k porušení § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci tak, aby o něm nevznikaly důvodné pochybnosti. Tímto postupem zatížil správní orgán své usnesení vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem. Žalobce v průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 12. 2017 označil za důvod podání žádosti legalizaci svého pobytu na území ČR a setrvání s manželkou a dcerou, přičemž návrat do vlasti odmítl z důvodu svých obav z opětovného potrestání vietnamskou policií za drogovou činnost, které se dopustil v ČR. Správní orgán konstatoval, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochranu neudělil. Rozhodnutí správního orgánu bylo následně potvrzeno i rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 4 Az 59/2018-35 a usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2020, č. j. 10 Azs 367/2019-31.
6. Ohledně údajné nové skutečnosti uvedené žalobcem, a sice že se v případě návratu do své vlasti obává o svůj život kvůli vietnamské mafii, u které se zadlužil ve Vietnamu již v roce 2003, tato byla jmenovanému objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a ten tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za závažnou. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Ohledně nových skutečností uvedených žalobcem, a sice v současnosti probíhajícího rozvodového řízení s jeho manželkou a rovněž skutečnosti, že žalobce zjistil, že je biologickým otcem zletilé dcery D. J., na základě kterých požaduje opětovné meritorní posuzování žádosti, správní orgán konstatoval, že i když výše uvedené skutečnosti nebyly jmenovanému objektivně známy již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti, tyto nemohou změnit verdikt rozhodnutí, jelikož nenaplnují definici pro nové posouzení žádosti. Žalobcem uvedené nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
7. Pro účely legalizace pobytu nelze zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany. Legalizace pobytu či jiné obdobné důvody nejsou mezi taxativně vypočtenými důvody v ustanovení § 12 zákona o azylu obsaženy. Azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v ČR. Pro tyto účely mají

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

konkrétní cizinci využívat některý z institutů zákona o pobytu cizinců na území ČR, které mají k dispozici.

8. Nutno odmítnout i námitku žalobce, že mu v případě návratu do Vietnamu hrozí smrt, žalovaný toto považoval za zcela jednoznačně účelové tvrzení bez reálného základu. Svou vlast žalobce navíc opustil již v roce 1995 zcela legálně letecky jako turista, tedy s plným vědomím tamních státních orgánů, aniž by mu v tom kdokoli, jakkoliv bránil.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**
10. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
11. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
12. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
13. Podle § 68 odst. 3 správního řádu *„V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.“*
14. Nejprve soud přistoupil k vypořádání námítky nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Z napadeného rozhodnutí jsou zřejmé skutkové závěry učiněné žalovaným, tyto závěry jsou vysvětleny a odůvodněny, důkazy jsou pak přesvědčivě zhodnoceny, žalovaný ze zjištěného stavu pak vyvodil příslušné právní závěry. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může způsobit i tzv. opomenutý důkaz, v projednávaném případě se však žalovaný s důkazním návrhem na výsledcích dcery žalobce na straně 4 přesvědčivě vypořádal. Námitku nepřezkoumatelnosti tak soud neshledává důvodnou.

15. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 dospěl k závěru, že: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57.“* Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, *„kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“* K této problematice obdobně judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-27.
16. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: *„Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrze skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irrelevantní.“*

17. Žalobce svou žádost o mezinárodní ochranu podanou dne 22. 12. 2017 založil na tom, že nechce opustit manželku a dceru, tyto měly v ČR trvalý pobyt, chtěl zůstat

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

s rodinou, jiný důvod neměl. V ČR je od roku 1995, ve vlasti byl naposledy roku 2003 dva měsíce na dovolené, do ČR naposledy přicestoval roku 2007, přijel z Německa automobilem. V Německu byl kvůli soudu, dostal tam trest a byl poslán zpět do ČR. O mezinárodní ochranu žádal asi roku 1996 v Německu. Je zdrav a nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Během pohovoru vedeného dne 22. 12. 2017 žalobce dále uvedl, že po pravomocném odsouzení měl potíže s prodloužením legálního pobytu. V rodinném životě by s dcerou a manželkou nemohl pokračovat ve vlasti, protože ony chtějí zůstat v ČR, do země původu by odjel sám. Ve Vietnamu by mohl přijít o život, když zjistí, že zde prodával drogy, bojí se svého dalšího odsouzení ve vlasti. V ČR byl pravomocně odsouzen nepodmíněně na 9 let, následně měl potíže s legalizací pobytu. Neví, co by s ním bylo v případě návratu do vlasti, už tam hrozně dlouho nebyl.

18. O této žádosti žalovaný rozhodl dne 23. 5. 2016 tak, že mezinárodní ochranu neudělil, žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta Městským soudem rozsudkem č. j. 2 Az 29/2016-96 ze dne 31. 1. 2019 a kasační stížnost byla odmítnuta usnesením č. j. 2 Azs 71/2019-27 ze dne 23. 10. 2019.
19. V další žádosti o mezinárodní ochranu podané dne 14. 7. 2020 žalobce uvedl, že důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že zde žije dlouho, ČR požaduje za domov, ve vlasti nikoho nemá, také by zde chtěl zůstat kvůli vyřízení rozvodového řízení s manželkou. Zjistil od kamaráda, že zde má dceru, která se narodila v roce 1997, vyrůstala v dětském domově, dcera matku nezná. Dcera je nyní v USA. Na žádost zástupce žalobce žalovaný provedl doplňující pohovor, ve kterém žalobce uvedl, že ve vlasti nebyl 17 let, neboť je ohrožený na životě vietnamskou mafií, v roce 2003 si půjčil peníze a mafie mu ve vlasti vyhrožovala zabitím, mafie jej pořád hledá, to ví od vzdálených příbuzných z Vietnamu, proto je v ohrožení života. Žalobce při pohovoru tvrdil, že i tyto důvody uváděl již v řízení o první žádosti. Také má v ČR dvě dcery a má povinnost je živit.
20. Ve smyslu shora citované judikatury je zřejmé, že nejde o případ, kdy by se objevily nové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit v předchozím řízení.
21. Žalovaný se v souladu s ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu zabýval posouzením, zda opakovaná žádost splňuje podmínky přípustnosti, tedy zda žádost samotná obsahuje či zda se objevily nové skutečnosti či zjištění, které v minulém řízení posuzovány nebyly a které buď svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma (§ 14a). Správně vyhodnotil, že co se týká tvrzených obav z mafie kvůli dluhům z roku 2003, tato skutečnost byla žalobci bezpochyby známa již v době řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu, přesto tuto skutečnost žalobce neuvedl ani v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 22. 12. 2017, ani v pohovoru dne 22. 12. 2017, kdy byl podrobně na potíže ve vlasti žalovaným dotazován, a to ani k výslovnému dotazu správního orgánu, zda jsou ještě další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz. Dokonce tyto skutečnosti neuvedl ani v poskytnutí údajů k žádosti druhé ze dne 14. 7. 2020, kdy mezi důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu zahrnul důvody rodinné, až v doplňujícím pohovoru, který žalovaný uskutečnil na návrh zástupce žalobce, žalobce teprve uvedl obavy

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

z mafie. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010-76, „pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že nejde o skutečnost, kterou žalobce nemohl bez vlastního zavinění uvést. Též soud má vzhledem k popsáním okolnostem za to, že jde o tvrzení účelové. Žalobce nevysvětlil, proč tyto skutečnosti dříve neuvedl, na doplňující dotaz žalovaného tvrdil, že dluhy a s tím související obavy z mafie uváděl již v řízení o první žádosti, soud však konstatuje, že toto z pohovoru s žalobcem v řízení o první žádosti ani z poskytnutí údajů v řízení o první žádosti neplyne. Obavy z mafie neuvedl ani v řízení proti prvnímu rozhodnutí žalovaného před zdejším soudem (sp. zn. 4 Az 59/2018), ani v řízení o kasační stížnosti (sp. zn. 10 Azs 367/2019). Pochybnosti o pravdivosti těchto tvrzení vzbuzuje i skutečnost, že další žádost o mezinárodní ochranu byla podána krátce po ukončení soudního řízení ve věci jeho první žádosti (právní moc usnesení Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti dne 26. 5. 2020, nová žádost podána dne 14. 7. 2020).

22. Žalovaný správně vyhodnotil i rodinné důvody pro podání nové žádosti o mezinárodní ochranu. Probíhající rozvodové řízení je samo o sobě azylově naprosto nerelevantní. Skutečnost, že žalobce má v ČR další dceru, o které dříve nevěděl, žalovaný správně vyhodnotil jako skutečnost sice novou, kterou žalobce uvést nemohl, nicméně nic nenásvědčuje tomu, že by z tohoto důvodu žalobci měla hrozit vážná újma.
23. Soud konstatuje, že za určitých okolností může vzniknout hrozba vážné újmy dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu i v souvislosti s nepřiměřeným zásahem do soukromého či rodinného života, srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2020 č. j. 5 Azs 199/2019-27, dle kterého: „*Judikatura Nejvyššího správního soudu sice nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 zákona o azylu; vychází však konstantně z toho, že se jedná o výjimečné případy pramenící z mimořádných okolností, např. má-li cizinec manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014-27), nebo žije-li cizinec v České republice fakticky od narození a studuje střední školu, v zemi původu nemá žádné příbuzné a neovládá tamní jazyk (viz rozsudek ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32).*“
24. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32 pak uvádí, že „*aplikace zákona o azylu se nemůže dostat do kolize s mezinárodními závazky České republiky, které vyplývají z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), který garantuje ochranu v situacích skutečně nepřiměřeného zásahu do soukromého či rodinného života cizince. Proto ani při posuzování otázky možného udělení doplňkové ochrany nelze odhlížet od čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud konstatuje, že samotná existence rodinného života automaticky neznamená povinnost udělit doplňkovou ochranu za účelem jeho realizace. Je třeba zkoumat, zda případné vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky; zejména, zda se nemůže jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji dlouholeté manželství či dokonce rodinu s dětmi,*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny, (ne)bylo možno vyloučit pravděpodobnost reálné zpětné integrace v zemi původu cizince.“

25. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, pak Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval: *„Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“* Obdobně v rozsudku ze dne 2. 1. 2012, č. j. 6 Azs 35/2011-47, se uvádí: *„Není vyloučeno podřadit některé zásahy do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné a osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky.“*
26. Skutečnost, že se žalobce dozvěděl o dceři, která je již dospělou osobou a nežije v ČR, nenasvědčuje vzniku vážné újmy ve smyslu shora citované judikatury. Zde soud konstatuje, že žádné specifické okolnosti žalobce v tomto směru netvrdil, soud shledává správným i postup žalovaného, který neprovedl výslech dcery žalobce, když ani nebylo zřejmé, k jakým tvrzením je výslech zástupcem žalobce navrhován. Je zřejmé, že žalovaný otcovství žalobce k dceři nezpochybňoval, vyšel z výsledků DNA, nezpochybnil ani, že jde o novou skutečnost. V této souvislosti zde nebyla žádná další relevantní tvrzení, která by bylo třeba výsledkem dcery žalobce prokazovat. Tvrzení o silném poutu, které si mezi sebou žalobce s dcerou vytvořil, se objevilo až v podané žalobě, zároveň ve zcela obecné podobě, bez uvedení jakýchkoli detailů a podrobností. K faktu, že má žalobce dceru, v doplňujícím pohovoru žalobce sdělil toliko, že mu o dceři řekl kamarád, její matka mu to následně potvrdila, též je podána žaloba o popření a určení otcovství k dceři. V poskytnutí údajů k žádosti žalobce ohledně dcery uvedl, že je v USA, že tam uvízla kvůli koronaviru. Nic nenasvědčuje tomu, že by případné vycestování žalobce znamenalo zásah do jeho života natolik, aby znamenal porušení článku 8 Úmluvy znamenající naplnění hrozby vážné újmy pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
27. Žalovaný tedy přehledně vymezil mantinely dané právní úpravou a následně hodnotil, zda jde o žádost přípustnou, kdy shrnul důvody uváděné žalobcem v první i další žádosti, tyto pak porovnal a uzavřel, že žalobce sice nové skutečnosti uvedl, ale ty jsou z hlediska zákona o azylu nerelevantní. Žalovaný též vyšel z aktuálních zpráv o zemi původu žalobce a neshledal v tomto směru žádné podstatné změny (tyto ani nebyly žalobcem tvrzeny). Žalovaný zde postupoval správně, neboť v případě opakované žádosti je správní orgán povinen zabývat se též otázkou, zda v žadatelově vlasti došlo k podstatným změnám, které by mohly zakládat důvodnost jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a to i když žadatel takové okolnosti sám od sebe netvrdí. K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019 č. j. 6 Azs 15/2019-26.
28. Soud konečně připomíná, že Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 25. 5. 2020, č. j. 10 Azs 367/2019-31, o odmítnutí kasační stížnosti žalobce uvedl: *„NSS závěrem podotýká, že žádost o udělení mezinárodní ochrany neslouží jako prostředek k legalizaci pobytu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003-60, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Azs 187/2004-94). Stěžovatelův postup se totiž jeví (a sám stěžovatel to v průběhu řízení připustil) jako snaha zajistit si možnost pobytu na území České republiky, protože jiné způsoby legalizace pobytu si znesnadnil svou trestnou činností. Takto však smysl a účel udílení mezinárodní ochrany být obhýbán nemůže.“

29. Pokud žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, nespecifikoval, které konkrétní okolnosti svědčící ve prospěch žalobce žalovaný nezjistil, takto zcela obecně formulovanou námitku soud nemůže přezkoumat. Též zcela obecné odkazy na porušení různých právních ustanovení řádný žalobní bod nepředstavují (srovnej rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72).
30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. března 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.